

Kad su prijatelji ispraznili čaše, Barbarigo, jedva su sprežući smijeh, tobože ozbiljno dometne:

— Sad, Alfonso, imaš riječ, da nastaviš optužbe!

— Eto — počme Bovini, ližući usne prije no što će ih obrisati, — moj dragi Marko, ti u ponoći, to je premalo! ti, u poplavi prijateljskog osjećaja za tvoga staroga Bovini-a, sasvim si zaboravio, dapače svrgao si s uma, a to je ono najstrašnije! da spadaš među tako zvane »čuvare zakona«!

— Ja, da sam svrgao s uma! ja da sam zaboravio da spadam među čuvare zakona! Moj zlatni Bovini, kako se samo varaš! Ti ćeš se okameniti, kad ti ja i dokažem, da se kruto, najkručće varaš!

— Van s dokazima! da čujem! baš sam radoznao!

— Zakon o postupku prema prijatelju — gostu strogo zabranjuje da čašice budu prazne, osobito kad se sastanu ovako vjerni i odani prijatelji, pa stoga, kao savjestan čuvar i vršitelj zakona, evo odmah tebi natačem divnoga nektara, iz našega skromnoga Omiša, glasovitoga gnijezda negdašnjih gusara, koji nisu kojiput neprijateljima ostavili ni toliko vinove loze, da bi mogli iscijediti onoliko kapljica koliko ih treba svećeniku u kalež samo kod jedne službe božje, — a sebi, moj jedini druže i prijatelju, prst vugave... znaš vugava je ipak ženskoga roda, a ja sam tomu rodu odan dušom i tijelom!... Šta veliš na to, Alfonso! Ne znam li ja čuvati i opsluživati zakonske propise!

— U tom pogledu, svaka ti čast. Ali to nije baš državni zakon!

— Državni! Užasna je to riječ!... Državni!... Na samu tu riječ mene oblije smrtni znoj... Državni! Alfonso moj...

— I može da te polije znoj!... Slušaj, Marko!... Ti si knez i kapetan ovoga drevnoga grada, kojemu je temelje položio veliki jedan car, koji je svoje najbliže dao smaknuti jer nisu poštovali državne zakone, pa ti kao... nije to nikakva šala!... kao pravni nasljednik toga mrtvoga cara, pozvan si prvi, da najstrože opslužuješ sve, što su ikad naši premudri stariji, onamo gore, među Lagunama, zaključili i zakonom proglasili... jer to su oni pravi, oni mudri zakoni...

— Što se tih zakona tiče, moja je savjest čista kao zlato!

— Polako, Marko. Meni se čini da se kruto varaš...

— Pa, molim te, daj kaži mi povjerljivo, koji sam ja to mudri zakon prekršio?